

Radosna

MISIJSKI LIST

vijest

Novi aeropag evangelizacije
postaju digitalne ulice

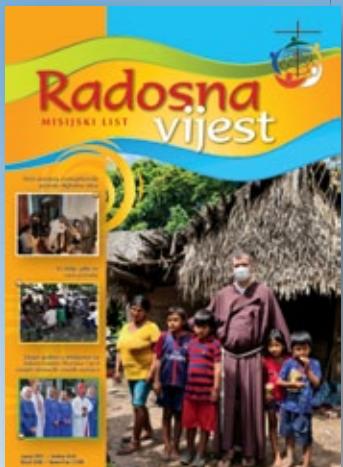

Ići dalje, gdje su
veće potrebe

Deset godina u misijama na
Salomonskim Otočima i prvi
zavjeti domaćih časnih sestara

Apostolat molitve

Molimo za mlade koji se pripremaju za brak, da uz potporu kršćanske zajednice rastu u ljubavi, velikodušnosti, vjernosti i strpljivosti.

Sadržaj

Uvodnik U središtu Iz života naših misionara

Intervju Apostolat molitve Vijesti iz Crkve u svijetu

Vijesti iz Crkve u Hrvata

Život jednog misionara Misijski velikani

Crkva će morati početi iznova.....	3
„Marijo, moja Majko, sva sam tvoja“	4
Novi aeropag evangelizacije postaju digitalne ulice	6
Ići dalje, gdje su veće potrebe	7
Deset godina u misijama na Salomonskim Otocima i prvi zavjeti domaćih časnih sestara.....	9
„Bolesne lječite, mrtve uskrisujte, gubave čistite, zloduhe izgonite!“	11
Apostolat molitve za lipanj	14
Etiopija na rubu ponora	15
Prema beatifikaciji mučenika iz Quichéa, „vjernih svjedoka Božjih“	15
Automobil misionara raznesen minom	16
Vjera u Krista tijekom služenja vojnog roka uz pomoć novih tehnologija....	16
Djelatnici OSA-e i civilizacija ljubavi	17
Ustrajni u dobru	17
Tradicionalni proprijetari dar za misije.....	17
Misijska prva pričest u Gornjem Labinu.....	18
Maslinova grančica za misije	18
Moj Šoši	19
S. Vitarosa Zorza, redovnica Družbe sestara siromaha iz Bergama	21

Impressum

Izdavač: Nacionalne uprave Papinskih misijskih djela u Republici Hrvatskoj i u Bosni i Hercegovini

Glavni urednik: v.l. Antun Štefan; **Zamjenik glavnoga urednika:** mons. Luka Tunjić

Godišnja preplata: Hrvatska 90 KN; Bosna i Hercegovina 24 KM; europske zemlje 30 EUR; Australija 40 AUD; Amerika 40 USD; Kanada 40 CAD

Tisk: MMV-94 d.o.o.; ISSN 1331-1204

Darove za različite misijske namjene i pretplatu *Radosne vijesti* možete slati na adrese i račune:

NACIONALNA UPRAVA PMD RH
Ksaverska cesta 12a, HR - 10000 ZAGREB
Tel. 01/5635-055
E-mail: missio.croatia@misije.hr
web: www.misije.hr

Kunski Žiro račun:
IBAN: HR6323600001101542876
Model: HR99
u polje "Opis plaćanja" navesti svrhu uplate

Devizni račun:
Zagrebačka banka d.d., Zagreb
IBAN HR6323600001101542876
SWIFT CODE: ZABAHR2X
Navesti svrhu uplate

NACIONALNA UPRAVA PMD BiH
Kaptol 32, BiH - 71000 SARAJEVO
Tel./fax: 00387/33/667-889
E-mail: missio.bih@bih.net.ba
web: www.missio.ba

Račun u konvertibilnim markama:
UniCredit Bank d.d.
Račun primatelja: 3383202200897320
Navesti svrhu uplate

Devizni račun:
UniCredit Bank d.d.
IBAN: BA393383204893626147
SWIFT CODE: UNCRBA22; No. 48-32-936261
Navesti svrhu uplate

Crkva će morati početi iznova

Piše vlč. Antun Štefan

Već drugu godinu zaredom neće biti ljetnog susreta misionara. Prošle godine susret je bio predviđen u Riječkoj nadbiskupiji, a ove u Po-rečkoj i pulskoj biskupiji. No zbog poznatih razloga dvi-je godine zaredom susreta misionara neće biti. U vre-menu smo „šutnje“, kako reče *Propovjednik* (usp. Prop 3, 7b). Susreti su bili izvrsne prigode da se misionari međusobno vide, čuju, da podijele svoju radoš i isku-stva, da se zbliže s biskupijskim ravnateljima i svećeni-cima i da ih vjernici u različitim župnim zajednicama susretu i upoznaju. Ali ne treba jadikovati.

U jednom radijskom govoru 1969. godine kardinal Ratzinger, budući papa, prorokovao je budućnost Cr-kve: „Nakon današnje krize sutra će se pojavit Crkva koja je mnogo izgubila. Ona će biti mala i morat će

početi iznova, više ili manje od početka. (...) U vjeri i molitvi ona će ponovno prepoznati svoje pravo sre-dište i doživjeti sakramente opet kao štovanje Boga, a ne kao predmet liturgijskog učenja. Crkva će postati više duhovna Crkva ... bit će to teška vremena za Crkvu ... to će ju osiromašiti i uzrokovati da postane Crkva krotkih.“

Što je Isus rekao svojim učenicima? Da sa sobom „ne nose ni kese, ni torbe, ni obuće“ (usp. Lk 10, 4). Zahtijevao je od njih da ne opterećuju svoje poslanje izvanjskim. A mi smo si bome prilično toga natovarili na pleća. Krajnje je vrijeme da krenemo od početka – propovijedati i svjedočiti da je Isus spasitelj svijeta, a njemu prepustiti brigu za ostalo.

„Marijo, moja Majko, sva sam tvoja“

Pauline-Marie Jaricot imala je nježnu pobožnost prema Blaženoj Djevici. Nakon obraćenja posvetila joj se na Božić 1816. u Notre-Dame de Fourvièreu. Cijeli svoj život ostat će pod majčinim utjecajem Blažene Djevice Marije. Njezine posljednje riječi biti će: „Marijo, moja Majko, sva sam tvoja.“

Paulinina marijanska odanost nema nikakve veze s pobožnim sentimentalizmom. Njezina se pobožnost temelji na vjeri, ukorijenjena je u tradiciji Crkve. Međutim njezin je jezik prožet pomazanjem koje daje Duh Sveti onima koje on vodi.

Pauline Mariju promatra u odnosu na Presveto Trojstvo, konkretnije u odnosu s Utjelovljenom Riječi. To rezultira njezinim odnosom prema Crkvi i prema svima nama. Marija je slava Presvetog Trojstva. Pauline se raduje dok razmišlja koliko se Presveto Trojstvo oduševljava Marijom, remek-djelom njezinih ruku. Ona se raduje vječnoj ljubavi koju Nebeski Otac polaže u Mariju, njegovu voljenu kćer, koju Sin uzima za svoju ljubljenu Majku i koju Duh Sveti uzima za svoju djevičansku suprugu.

Oduševljena je što će Marija biti vječno „uronjena“ u ocean božanstva, što će svetci sjediniti njihove glasove s

nježnim otkucajima njezina Bezgrješnog Srca da zauvijek slave Presveto Trojstvo.

Ona promišlja o Blaženoj Djevici koja je stopljena u ocean slave Božje, koja uzima svoju vječnu sreću samo od njega. Njezina vlastita slava pod njezovim je nogama. Slava svetaca, čija je kraljica, na njezinoj je glavi poput krune, ali na kojoj se njezin vlastiti pogled ne zaustavlja: ona vidi samo sunce (Boga), čija slava čini njezinu odjeću i njezinu slavu u tolikoj mjeri izvrsnjom, većom, koliko je izgubljenja, uronjenja, isprepletenja u jedinstvenom uživanju koje ima u njegovo slavi.

Ona odlučuje moliti tri Oče naša, tri Zdravo Marijo i tri Slava Ocu da zahvali trima božanskim osobama što su podigle poniznu Djevicu Mariju i što su joj dušu i njezino tijelo ispunile neizrecivih zaslugama. Marija je slava Isusa Krista. Marija je u potpunosti srodnna Utjelovljenoj Riječi, svojemu Sinu.

Pauline u svojim spisima inzistira na tome neizrecivom jedinstvu koje postoji između Krista i njegove Majke: „Zar ne shvaćate da od sjedinjenja Djevice Majke s njezinim Sinom možemo reći da je punina božanstva stvarno i tjelesno nastanjena u njoj.“

Valja napomenuti da je taj savez najdublji i najveći koji može postojati između dvoje ljudi. On „definira“ Marijinu osobu. Nikad se stvorenje ne može toliko usko sjediniti sa svojim Stvoriteljem i Spasiteljem kao što je to u Mariji.

Pauline se raduje što je Isus u Mariji pronašao srce po svojem Srcu. Zahvaljuje što je savršeno ispunila i najmanje želje Isusa Krista. Marija je voljela svojeg Sina do te mjere da je pristala na njegovu smrt, misleći na Božju slavu, da bi stekla vječnu slavu svetaca. Marija je samo tražila slavu Božju i Kristovu.

U podnožju križa Marija je rodila Crkvu, ona je Majka Crkve.

U podnožju križa rodila je nas. Zaista, njezina smo djeca.

Nikad joj se njezin Sin nije učinio dostoјnijim ljubavi kao u onom trenutku kad je, razapet na križ, postao predmetom sveopće mržnje. Marija poznaje više nego ikada njegovu neizmjernu dobrotu i vrijednost koju pridaje tomu da bude voljen. Time on potiče Marijinu ljubav, a ona postaje još gorljivija u ljubavi; postaje nježnija, snažnija.

U trenutku kad se Marijino srce topi od ljubavi, Isus ju iznenaduje i obvezuje da taj osjećaj neizmjerne nježnosti i snažne ljubavi okreće na našu stranu. *Ecce filius tuus.* Kao da joj je rekao: „O, ženo, koju vidim u nježnu zagrljavaju i snažnoj naklonosti prema meni, u duboku osjećaju ljubavi koji se u tebi ovog trenutka budi ... odsad ga moraš okrenuti mojoj Crkvi, na moju dječu prisutnu ovdje u osobi Ivana. (...) Želim da ih gledaš kao ja sam. (...) Dajem ti ista prava i dužnosti nad njima. (...) Moraš im dati istu ljubav

koju imaš za mene jer su meni i za mene tvoji sinovi.“ Te riječi pokreću Mariju, „tope“ njezino srce.

Isusova ljubav prema nama postajala je sve intenzivnija, a u svojim je posljednjim trenutcima bila na vrhuncu. Izgovarači te riječi, naš umirući Gospodin otvara svoje plamteće Srce i iz njega donosi nebeski plamen najnježnije i najdarežljivije ljubavi za ljude. S vrha križa taj se plamen spušta na Mariju, u potpunosti ju okružuje, prodire u nju, ispunjava. Ona odmah osjeća kako postaje Majka svih nas.

Kako prikazati Marijinu nježnost za njezinu novu djecu? Ta je ljubav Isusova ljubav prema nama, u tajanstvenu i neizrecivu trenutku kada umire za nas.

Taj duboki osjećaj majčinske ljubavi, koji je snažna riječ Sina Božjega utisnula u njezino Srce, nikada nije oslabio. Pa kad ju privizavamo pod imenom Majka – koje ju podsjeća na Kalvariju – njezino se biće okreće prema nama kao nad djecu koju je zadobila u svojoj boli. Ona je za nas samo ljubav i nježnost.

Što Marija očekuje od nas? Da se, prožeti željama njezina Srca,

Kako prikazati Marijinu nježnost za njezinu novu djecu? Ta je ljubav Isusova ljubav prema nama, u tajanstvenu i neizrecivu trenutku kada umire za nas. Taj duboki osjećaj majčinske ljubavi, koji je snažna riječ Sina Božjega utisnula u njezino Srce, nikada nije oslabio.

okoristimo njezinom snagom tražeći ono što nam treba. Da, kako kaže Pauline, uđemo u njezinu garderobu da bismo se odjenuli njezinim bogatim ukrasima, odnosno zaslugama i milostima koje nam je ostavila u nasljedstvo.

„Marija je u slavi, za nju više nema ni suza ni boli, ali voli slušati o bolima baš kao što se i ratnik koji se vraća svojoj kući voli prisjećati svojih pobjeda ili, bolje rečeno, jednom uznesena na nebo ona ostavlja u nasljedstvo, zemaljskoj djeci, zasluge svojih boli; na nama je da ih obučemo poput bogate odjeće koju nam je ostavila. Kad god se u duhu osvrnemo i suočimo s otajstvima njezinih boli, odlazimo do njezine garderobe da iz nje izvadimo ukrase koje nam je ostavila majka i njima zaodijevamo svoju dušu.“

Sjajan način molitve Mariji jest pobožnost Krunice. Po njoj smo uvedeni u život Isusa i Marije i otajstva koja razmatramo nastavljamo u sebi, ponavljajući molitve koje nam Crkva stavlja na usne.

„Pater i Ave hrana su Crkve, mana s neba. (...) Iako ta božanska harfa ima samo dvije žice, zvukovi srca koje ljubi i koje je pobožno umnožiti će se i oblikovati u vječnost.

Pobožnost Blaženoj Djevici more je ljubavi na kojem se brodovi nikada nisu razbili i koje ih sretno vodi u luku.

Pobožnost Blaženoj Djevici rosa je ljubavi koja oplođuje zemlju u vrijeme suše.

Pobožnost Blaženoj Djevici izvor je koji jača obiljem i plodnošću Siona.“

EKVADOR – S. Klementina Banožić

Ne možemo negirati plašt tame koji prekriva čitavu zemaljsku kuglu. Između navještanja evanđelja i vapaja osiromašenih, beskućnika, gladnih i isključenih iz ritma društvenog života, svaki dan je sve veći raskorak. Covid-19, neravnopravnost, korupcija i tolike druge pandemije stvaraju crne oblake u našoj crkvenoj, društvenoj i političkoj stvarnosti. Pozorno osluškivanje i promatranje sveopće krize koju živimo daje nam prigodu da uđemo u dublja razmišljanja i potražimo povijesne, biblijske i teološke temelje svega, kaže papa Franjo.

Neophodno je objelodani ti tajne vjere, otkriti što se skriva iza plašta vjere, nade

Novi aeropag evangelizacije postaju digitalne ulice

i ljubavi, koji nas drži i pokreće u borbi za život. „Došao sam da imaju život.“ (lv 10, 10)

Koji je uzrok sveopće krize, što sve treba račistiti i promijeniti da zablista evanđelje u nama, u Crkvi, u obitelji i društvu?!

Tek kada osjetimo i čujemo glas prezrenih, zapuštenih i odbačenih, razumjet ćemo glas Božji i poruku pandemije. Gospodin će nas tražiti račun za sve žrtve nepravde, gladi, smrti naše najmanje braće, za dječcu koja nemaju pristup medijima i ostaju bez škole, za obitelji koje su izbačene na ulicu jer ne mogu platiti stanarinu, za sve veću nezaposlenost svaki dan... Mogli bismo tako nabrajati i nabrajati. Ponovo bez nedjeljne mise, sve *on line*... Nema više povratka životu prije pandemije!

Pandemija je poziv da se promjeni svijet: društveni, ekonomski, po-

litički, ekološki, vjerski sustav života. Novi svijet je moguć, neophodan, svijet ravnopravan, suodgovoran; „fratelli tutti“ kaže Sveti Otac. Svaki dan se pitamo kako. Radikalne promjene u odnosima izazivaju potrebu traženja puteva i načina evangelizacije. Novi aeropag evangelizacije postaju digitalne ulice.

Prostor življena i svjedočenja evanđelja postaje obiteljska zajednica, do koje možemo doprijeti samo na ulicama interneta, a tisuće ih nemaju signal, a još manje internet, hranu, bilježnice i olovke.

Više od godine imamo pristup samo malenu postotku Božjeg naroda. Većina zbog straha od smrti i zbog životne nesigurnosti izlazi iz kuće jedino nabaviti neophodno za život, a 70 % ljudi nema pristup Crkvi. Da ne govorimo o zdravstvenoj situaciji i obiteljskom nasiju, kao i

drugim problemima naroda. Naš široki prostor svjedočanstva i evangelizacije traženje je sredstava humanitarne pomoći.

Tjedno pružamo pomoć u hrani, odjeći, zdravstvenim potrepštinama i na poseban način pomažemo u organiziranju radionica radi ublaživanja nasilja u ugroženim obiteljima, u intervencijama oko stambenih prostora za beskućnike itd.

Neki dan nam je došao Antonio, dečko iz prašumskih dijelova Ekvadora, iz plemena Shura. Došao je u Quito i nekoliko mjeseci radio s majstorom na gradilištu. No onda je došla pandemija i više od godine je bez posla. Nema od čega živjeti, nema čime platiti stan, a ima obitelj s troje djece. Vlasnici kuće ga izbacuju na ulicu, skupa sa ženom i djecom. Žena je u beznađu popila otrov. Zove policiju: „Halo, sestro, vi pomažete u situacijama u beznađu?“ „Da, gospodine, pomažemo. Kažemo im da oni srede situaciju s kućevlasnikom, a mi ćemo vidjeti što treba učiniti s obitelji, smjestiti ženu u bolnicu, zbrinuti djecu, pronaći posao za Antonija...“ Antonio treba napraviti ugovor. On je neki bio potpisao za stan, ali sad je, eto, na ulici. Plaćući govori da više neće potpisivati nikakav ugovor, jer iskustvo ga je naučilo nepovjerenju u bilo koga. Ja sam ga upitala: „Antonio, želiš li se vratiti u svoj kraj?“ A on mi kaže: „Ako se vratim u svoje selo, djeci će trebati četiri sata do škole. Kakvu budućnost mogu ona imati? I zato se ne ću vratiti u prašumu. Borit ću se na sve moguće načine za bolju budućnost svoje djecu. A nema nikoga poznatoga u blizini. Strah i nesigurnost obitelji su nezamislivi. „Hvala Bogu“, kaže Antonio, „vi ste, sestro, moj otac i moja majka. Hvala vam na svemu što ste učinili za mene i moju obitelj! Hvala svima koji su mi po vama spasili ženu i djecu!“ Antonio danas ide na posao, ali kad njegovi kolege idu na ručak, Antonio se zatvora u garažu, jer nema čime platiti.

Antonio je jedan od tisuću koji dnevno čekaju pomoć od onih koji imaju viška na stolu. A milosrdna ljubav nema granica!

UGANDA
–S. Vedrana Ljubić

Ići dalje, gdje su veće potrebe

Danas je Peta uskrsna nedjelja. S. Caroline i ja nalazimo se u novoj misiji, u Župi Madera, u Biskupiji Soroti. Župa Madera posvećena je svetom Patriku. Kad su misionari došli u Soroti, započeli su svoje misijsko poslanje upravo u Maderi. Župa je u predgrađu Sorotija. I mi, kćeri Božje ljubavi, započele smo u ovoj biskupiji, u Maderi. Mislim da ništa nije slučajno, pa tako niti to da smo odlučile kupiti zemlju i graditi misiju u ovom gradu. Naime naša je zamisao ići dalje, gdje je veća potreba, u Olilim, Katakwe. U Olilimu smo kupile zemlju, uz Božju pomoć, i razmišljamo o projektima koji bi pomogli tomu narodu ostati na svojoj zemlji.

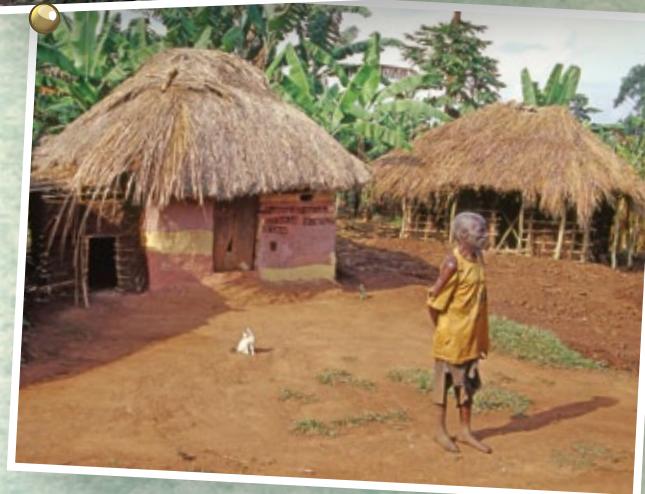
USROTIJI gradimo misiju zbog udaljenosti između Kampale i Katakwe. Ovdje, ako Bog da, nakon prijeđenih 330 km, možemo prenosići, kupiti što nam treba i nastati

viti put dalje, prijeći još 86 km do Ateraja, odnosno do Misije Olilim. U Sorotiju će se sestre školovati, jer ovdje ima fakultet, koledž i nekoliko zanatskih škola. Sestra Caroline je iz ove biskupije, a završila je učiteljsku školu. Zapravo imamo tri sestre iz ovog kraja i sve tri su učiteljice. Ovdje postoji koledž za obrazovanje, tako da će one moći, iz naše kuće, ići na koledž da dobiju diplomu.

Danas, na kraju svete mise, koja je trajala gotovo tri sata, katehist je zamolio vlč. Henryja, župnika, da sestre predstavi vjernicima; tko smo i odakle dolazimo. Već su nas nekoliko puta predstavljali, ali u Africi je to običaj, jer uvjek ima na svetoj misi onih koji su (možda) gosti i treba nas predstaviti. Župnik nas je pozvao pred oltar. Dok smo isle prema oltaru, razmišljala sam što opet reći. Prisjetih se zamolbe i riječi vlč. Štefana: „Govori o Isusu, piši o Isusu.“ Tako je i bilo.

Predstavile smo se tko smo, kojoj redovničkoj zajednici pripadamo, odakle smo i govorile smo o tome da smo mnogima poznate i da pripadamo istoj župi. Tad se prolomio

iz života naših misionara

pljesak, kad su čuli da smo se poistovjetile s njima, da pripadamo istoj župi.

Afrikancima nije problem vrijeme. Dok sam govorila, nisam bila opterećena, ako odužim, da će tko početi izlaziti iz crkve ili da će mi tko reći da skratim. Oni poštuju misionare i pokazat će na svaki način da smo dobro došli i učinit će što mogu da se dobro osjećate među njima. „Govori o Isusu!“

Karizma je družbe Kćeri Božje ljubavi učini-ti Božju ljubav vidljivom među ljudima». Naša prisutnost, njegovih, Isusovih kćeri, svjedočenje je njegove blizine. Isus je ljubav. Slijediti Isusa, samo Isusa, naše je zvanje. Govoriti o Isusu, riječima i djelima, naše je zvanje. Ljubiti Isusa u svakom čovjeku naše je zvanje. Nesebičnost u služenju naše je zvanje. Ići onamo gdje nitko ne će, naše je zvanje... Biti misionarka naše je zvanje... Oh, kako bih voljela kad bi svatko mogao doživjeti Božju blizinu, onda kad nam je teško i onda kad nam je lijepo!

Na kraju sve prijatelje misija i misionara pozdravljam i zahvaljujem za svaku podršku. Dopustite mi podijeliti s vama činjenicu što znači imati auto u misijama. Prošli tjedan otisla sam u tvornicu u Kampalu kupiti četiri spremnika za vodu. Dva spremnika od deset tisuća litara i dva od tisuću i pol. Platila sam prijevoz, a vozač je pošao iz Kampale 28. travnja i trebao je stići u Soroti isti dan. Tek jutros, 3. svibnja, poslije pola noći, vozač je stigao sa spremnicima. Konačno! Kamion se pokvario, trebalo je čekati na dijelove i majstore iz Kampale itd. Ja sam s natovarenim autom iz Kampale, koji sam dobila iz Hrvatske i BiH te pomoću slovenske Mive, Bogu hvala, došla u Soroti bez ikakvih problema. Tako, dragi dobročinitelji, kako ne moliti za vas i zahvaljivati Bogu za sve vas! Bog vas blagoslovio! Misionari vas ne će nikada zaboraviti.

 SALOMONSKI OTOCI
– S. Marta Nikolić

Dragi prijatelji misija! Već se dugo nismo čuli. Misile smo čak doći i na odmor u domovinu i vidjeti rodbinu i drage nam prijatelje, ali korona nas je omela. Bogu hvala! Neka bude kako on želi. Neka se vrši njegova sveta volja.

Kod nas se puno toga događalo. Gradile smo kuću za odgoj. Naši dragi prijatelji Hrvati iz Australije gradili su bez prestanka, ali korona ih je spriječila. No ništa zato, dovršit će drugi put. Hvala im na veliku srcu i ljubavi!

Ovdje smo imale i slavljive prve redovničke zavjete domaćih časnih sestara. Kad smo se dogovarale s poglavarima za dan zavjeta, nismo ni znale da će biti odabran dan na koji smo se mi uputile iz Hrvatske prema Salomonskim Otočima, kad smo i same poletjele u nepoznato, a sve iz ljubavi za Isusa i ljudе. U ovoj prelijepoj zemlji već smo deset godina, s. Slavka i ja. Vrijeme brzo teće.

Deset godina u misijama na Salomonskim Otočima i prvi zavjeti domaćih časnih sestara

Nakon što smo dogovorile dan zavjeta, počele smo s pripremama. Covid-19 nas je stalno ometao. Pripreme su ipak krenule. Najprije uređivanja svih vrsta, od vrta, kuće, pa do crkve. Zatim šivanje uniforme se mlade sestre, priprema hrane, pa pozivanje uzvanika... Ukrašavanje crkve bilo nam je posebno važno. Prvi put se tako nešto događa u našoj zajednici. Prvi zavjeti domaćih redovnic! Dale smo si puno truda oko toga. Cvijeća je bilo napretek, jer Buma je bogata cvijećem. Sve smo učinile da bude uistinu svečano.

Bliža priprema podrazumijevala je i duhovnu pripremu za mlade sestre. Naš svećenik, o. Augustin, lazarist, držao im je duhovne vježbe, da bi naše mlade sestre mogle stati

pred Isusa i reći mu konačno da: „Zvao si me, Gospodine, evo me!“ S. Jennia i s. Silvestra, u tišini, zajedno sa svećenikom, u molitvama i predavanjima, još jednom su prošle povijest svojeg zvanja i posvećenja. Mi smo ih pak, poput Marte i Marije, pratile svojim molitvama, sve radeći oko priprema. Molile smo Duha Svetoga da im dade razboritost, mudrost, jakost, snagu...

iz života naših misionara

Došao je i taj dan, dan slavlja. Pred večer narod je pristizao oda-svud, barkama i kamionima. Oku-pilo se više od 2500 duša. Najprije je trebalo poslužiti večeru za putni-ke, pa sutradan doručak. Došao je nadbiskup Christopher Cardone iz Honiare, s dva brata lazarišta i bogoslovima, te s redovnicama. Također i kamerman i novinarka.

Osvanuo je prekrasan dan, ne-djeljno jutro obasjano suncem. U devet sati procesija je krenula od kuće novicijata prema crkvi. Dvije mlade časne sestre koračaju vese-lo, kao mlade na svadbi prema za-ručniku, uz domaći ples i predivnu

glazbu. Počinje sveta misa. Uz nad-biskupa, koji je predvodio slavlje, bio je prisutan i naš biskup Petar te još nekoliko svećenika. Predvoditelj je pozvao časne sestre po imenu. Došle su pred oltar i odgovorile na nekoliko pitanja. Misa se nastavlja, slijede misna čitanja. Čitaju ih mlade časne sestre i pjevaju psalam. Nakon homilije opet dolaze pred oltar, gdje izgovaraju svoja obećanja Bogu u ruke poglavarice. Zatim u prisutno-sti dviju svjedokinja potpisuju doku-ment obećanja.

Potom je slijedio blagoslov vela, medaljice i konstitucija. Zavjetovane redovnice odlaze, uz pratnju dviju sestara, u sakristiju zamijeniti veo i s medaljicama oko vrata vraćaju se, dolaze k oltaru i primaju konstitu-ćije. Bože, hvala ti na tako veliku daru i blagoslovu! Na daru Crkvi i svojemu narodu, u duhu sv. Vinka, ljubitelja siromaha. Uzete su od naroda i dane svojemu narodu.

Prinosi darova bili su simbolični, uz tumačenje. Bilo je vina, vode, svjeća i cvijeća, kao i dvije zastave, Hrvatske i Solomonskih Otoka, koje su nas povezale prije deset godina.

Nakon pričesti pod objema prili-kama slijedi zahvala Isusu, preporu-ka za budućnost i sve ono što smo u dubini svoje duše osjećali.

Nakon euharistijskoga sjedinjenja i predanja u njegovu volju slijedilo je

fotografiranje i čestitke, stisak ruke, topao zagrljaj... Slavlje se potom na-stavilo kod zajedničkog stola.

Biskupi, svećenici i redovnice, novozavjetovane sestre i njihova rodbina smješteni u blagovaonicu, a ostali narod oko kuće, po livadi, baš kao i biblijski narod, uz narodnu glazbu i ples.

Zahvaljujemo Bogu na daru pr-vih domaćih časnih sestara i svima vama koji ste ih pratili molitvama. Hvala svima koji ste im pomagali, poput Marte i Marije, i za njih žrtvo-vali, da budu po Božjoj volji!

Na kraju hvala i svima vama, dra-gi prijatelji misija, koji nas već deset godina pratite svojim molitvama i po-mažete svojim materijalnim darovi-ma! Svima koji sudjelujete u projek-tu MIVA, koji organiziraju Papinska misijska djela, koji ste nam pomogli nabaviti auto. Auto nam ovdje služi baš za sve: za osobni prijevoz, za prijevoz bolesnika, robe, a zna poslužiti i kao hitna pomoć. Putovi su ovdje loši, no uz dobrog vozača naša Toyota sve njih prijede kao od šale. Auto zna ponekada postati čak i mobilna radaonica. Zahvalne smo Bogu, Bez-grešnoj i anđelima, ali i svima vama. Svima veliko, veliko hvala!

Zahvalne smo i što nam poma-žete oko školovanja djece. Uspjele smo, uz vašu pomoć, pomoći mnogo djeci da nastave školovanje. Sva-ka karika u lancu je važna. Zajedno smo jači.

Šaljemo vam pozdrave po valovima oceana. Ostanimo povezani u molitvi. Iako smo daleko, uvijek smo s vama.

Vaše misionarke iz Bume – s. Silvestra, s. Jennia, s. Veronika, s. Magdalena, s. Ruža, s. Slavka, kan-didatika Chlotilda i s. Marta

Fra Ivica Vrbić
misionar u Boliviji

„Bolesne liječite, mrtve uskrisujte, gubave čistite, zloduhe izgonite!“

Bog svoje nikada ne ostavlja

Fra Ivice, koje su vaše obaveze u misiji?

Živimo u vrijeme pandemije, koja je zaustavila cijeli svijet i koja je u neku ruku gurnula svijet u križu. Ova je pandemija stvorila u ljudima nemir, nedoumicu, strah od bolesti, od smrti, i mi misionari pozvani smo u ovom vremenu biti ljudi nade, svjedoci koji rade za kraljevstvo Božje, ali koji ne zaboravljaju ljude u njihovoj svakodnevici. Isus, kada šalje svoje učenike, daje im četiri određene zadaće, kako čitamo u evandeljima: „Bolesne liječite, mrtve uskrisujte, gubave čistite, zloduhe izgonite!“ (Mt 10, 7 – 15) Četiri su to zadaće koje su povezane s ovim našim današnjim vremenom. Bolesni i gubavi, ne od bolesti gube kao u Isusovu vrijeme, nego od zaraze koronavirusom, od kojih se svi izoliraju, a

mi izlazimo ususret takvim bolesnicima. Želimo im biti blizu, odnijeti im lijekove, paket hrane i ono što im je nužno potrebno za život. Može nam se činiti da je zaustavljen naš evangelizacijski, pastoralni život, ali mi zapravo djelujemo evangelizacijski u socijalnom smislu, liječničkim kampanjama, pomoći u hrani i na osobit način neprestanim osvješćivanjem i budenjem nade u ljudima da Bog svoje nikada ne ostavlja, posebno u nevoljama.

Moje svakodnevne obveze su raznovrsne. Budući da sam kućni poglavac svoje zajednice, brinem se za raspodjelu dnevnih poslova kako braće tako i naših zaposlenika te volonterki. Trudimo se minimalno dva puta mjesečno obići svaku od sveukupno 22 filijale. Uvijek odlazimo u timu: katehisti, volonterkе i jedan od svećenika. Katehisti i volonterkе imaju vjeronauk djeci vrtićke dobi te krizmanicima i prvopričesnicima, a

mi fratri poučavamo vjeronauk odrasle ili katekumene koji se pripremaju za sakramente kršćanske inicijacije. Ukoliko postoje osobe koje žele sklopiti sakrament braka, održavamo za njih tečaj priprave, iako je česta pojava da parovi žive nevjencano, da mijenjaju partnere, a djecu nerijetko ostavljaju roditeljima. Pohodi filijalama prožeti su igrom, katehezom, pjesmama s dinamikom te slavlјem svete mise kao vrhuncem našeg pohoda.

Osim tih konkretnih, svakodnevnih evangelizacijskih obilazaka naših filijala, brinem se i za socijalne projekte koje vodimo u našoj župi: medicinske kampanje, pomoći potrebitima hrane, popravke ili gradnju kuće najugroženijima te program pomoći u školovanju roditeljski zanemarene djece ili djece iz razorenih obitelji. Tijekom medicinskih kampanja, koje organiziramo svaka dva tjedna u drugoj filijali, zahvaljujući volon-

terskomu medicinskom osoblju, pri-mamo više od sto pacijenata, kojima omogućujemo besplatan pregled i besplatne lijekove, zahvaljujući na-šim dobročiniteljima. Obilazimo one koji su u potrebi, koji ne mogu raditi zbog bolesti ili teških životnih situacija u kojima su se našli, a to su posebno starije osobe i nemoćni, koji nemaju nikakvih finansijskih pri-hoda, nego su prepušteni sami sebi. Prošli mjesec ponovno smo pokre-nuli program pomoći u školovanju djece nakon obvezne pandemijske pauze. Većina djece u ovih godinu i pol nije primilo u svoje ruke knjigu ili bilježnicu, a i ono što su bili naučili, kod mnogih je „isparilo“.

Naše su obveze i svakodnevni sprovodi, službe riječi u obiteljima pokojnika, kamo nas vjernici zovu na dan sprovoda ili deveti dan od smrti, da bi se time zaključila devet-nica u kojoj su molili za pokojnika. Često nas ljudi pozivaju na blagoslov kuća ili na slavlje svetca koji je zaštitnik obitelji, da bismo s njima molili i dijelili Božju riječ.

?

Koje su radosti i žalosti fra Ivice?

!

Radost je kad je nakon našeg propovijedanja vidljiva promjena života, da su se ljudi pokre-nuli te da su znakovi obraćenja očiti. Drago nam je kad nas ljudi potraže za isповijed, koja nerijetko dolazi nakon godina lutanja i odbačenosti Boga. Radost je kada vidimo obitelji koje se trude oko svojeg zajedništva, roditelje koji se trude oko odgoja svoje djece, mlade koji žele rasti u milosti i svetosti, odrasle koji se pot-puno besplatno stavlaju na raspola-ganje misiji kao katehisti, svjesni da ih sam Bog zove u tu službu.

Žalosno je vidjeti obitelji u kojima se prvo ili slučajno začeto, možemo reći i neželjeno, dijete ne prihvatića, nego prepušteno sebi, često s te-škim posljedicama i ranama u sebi, te samo traži svoj put u život. Žalosno je vidjeti ljude koji lutaju, koji su da-leko od Boga i nisu ga upoznali, pa traže sreću na mjestima gdje ju ne će naći. U našem okružju ima puno kriminala, droge, prostitucije, i kako vrijeme više prolazi, vidljiva je velika

prisutnost banda i kriminalnog mi-ljea, zbog čega se ljudsko dostojan-stvo tako nisko srozava da nije prob-lem ubiti drugu osobu da bi joj se oteo mobitel ili što slično. To je žalo-sna svakodnevica. Žalosno je vidjeti djecu koja su zapuštena, prepuštena sama sebi, jer im roditelji odlaze ci-jele dane raditi na polja, nadajući se tako pribaviti im ono materijalno, a zanemarujući ono duhovno i odgoj-no. Često su djece bolesna, neuhra-njena, zlostavljana. Primjetili smo, obilazeći s liječnicima naše filijale, da roditelji djecu niti njihove potre-be uopće ne doživljavaju. Žalosno je i strašno kada prepoznamo da su djeca žrtve pedofilskih i seksualnih zločina, a zlostavljači su vrlo često najblizi članovi obitelji: otac, očuh, djed, stric, ujak, brat ili braćić.

Probuditi u ljudima uskrslog Krista, novu nadu

?

Kako iz(gleda) Isus ljudi u Bo-liviji?

!

To je jedna enigma. Budući da je latinoameričkomu sviju-tu blizak kult smrti, oni na poseban način časte Kristovu muku i Božji grob. Mi pokušavamo probuditi u njima svijest da je Isus, usto što je bio predan, mučen, zatajen, razapet na križu i pokopan u grob, ipak uskrsno! Naša je zadaća otvoriti im oči da pogledaju dalje od groba i da dožive radost Isusova uskrsnuća. Da se i u njihovu životu dogodi promje-na, da snagom Duha Svetoga mogu vjerovati Isusovim riječima da po ljubavi, praštanju i milosrđu čovjek živi upravo ono uskrsno iskustvo vjere. Da se ne boje tjeskobno za svoje sutra, nego da dopuste da se u njima probudi uskrsli Krist i podari im novu nadu.

U nedostatku istinskoga i redo-vitoga vjerskog života mnoštvo ljudi svoje vanredne duhovne potrebe upražnjava odlaskom враćarima, gataocima, prizvateljima duhova ili nadriliječnicima. Tim činom s jedne strane dobivaju privremenu utjehu ili rješenje trenutačnog problema, no time započinje jedan daleko veći problem. Otvarajući vrata srca zlo-dusima, navlače na sebe gnjev Zla, kojeg se teško riješiti. Obraća nam

se velik broj ljudi koji prolaze kroz uznemiravanje zloduha svakojakog tipa, od ukazanja prikaza, noćnih mora u javi, prigodom kojih dolazi do pokušaja gušenja same osobe, prividna ludila, prouzrokovana pri-zivanjem duhova u igri, do pomica-nja predmeta u kući. Obično kada vjernici donesu vodu na blagoslov, ne dajemo blagoslov a da ne dozna-mo za što će se blagoslovljena voda koristiti. Nerijetko vračevi traže bla-goslovljenu vodu za izvođenje svojih rituala, pa smo vrlo oprezni. S druge strane, svi oni koji se bave magijom svjesni su snage sakramenata, pa u svojoj nesposobnosti da rješe neki problem, nakon što ljudima izvuku pozamašnu svotu novca, šalju jadne duše svećeniku da se ispovjede ili da krste dijete koje neprestano plače, a oni sami ga nisu uspjeli smiriti.

Kada ljudi žive bez Boga, to je život bez nade

?

Kako žive ljudi kod vas?

!

Većina ljudi u našoj misiji nema stalno zaposlenje i većinom su radnici nadničari, koji nemaju svoja imanja, nego rade na poljima drugih ljudi ili velikih tvrtki. U periodu od kraja svibnja pa sve do kraja studenoga, u vrijeme sjeće šećerne trske, najviše ljudi dobiva zaposlenje u tvornicama za preradu šećerne trske ili na poljima. Tada lju-di imaju ono što je dostatno za život, što u drugim periodima godine, posebno od prosinca do ožujka, kad su kišna vremena, nije slučaj te ljudi jedu gotovo samo rižu. Ljudi nerijet-ko u svojim bolestima nemaju nikaku pomoć: niti medicinsku niti nov-

čanu, a najmanje potrebnu utjehu. Događa se da starci i nemoćni ostaju sami i mi preuzimamo brigu za njihovo duhovno i zdravstveno stanje, postajemo im najbliža obitelj. Ljudi živote vode vrlo neuredno, što smo posebno uočili u vrijeme pandemije. Naprimjer, u jednom dvorištu nalazi se kuća s više soba, gdje živi više „obitelji“ u bijedi, a ne zna se više tko je s kime vjenčan, koja su čija djeca, niti tko je s kime u vezi. Uočili smo da je korijen svega jedna velika duhovna bijeda, koja se pretače na moralnu krizu, zatim dolazi do krize ljudskosti i na kraju do ekonomске krize. Kada ljudi žive bez Boga, to je život bez nade. I možda je to najžalosnija činjenica koju čovjek ovdje može doživjeti: nepouzdanje da tvoj život Bog može promijeniti i okrenuti ga nabolje.

Pouzdanje u Božju providnost

? A što fra Ivica najbolje zna raditi? A vaša subraća misionari, u čemu su oni najbolji?

! Ono u čemu su misionari najbolji jest pouzdanje u Božju providnost. Ta svijest u nama raste i sasvim je jasno da nismo tu jer sam ja nešto htio ili je tko drugi htio da budem u ovoj zemlji i u misijama, nego zato što je Bog imao neki plan sa mnom, sa svakim od nas. I kad je čovjek svjestan da je dio jednoga velikoga Božjeg plana, onda nema nikakvih problema ludo vjerovati u Božju providnost, jer znam da je to Božje djelo. I pred onim izazovima za koje smatramo da im nismo dorašli, da nismo sposobni, upravo gradi-

mo živu vjeru i možemo reći Gospodinu: „Gospodine, ako si me ti zvao, onda me ti i osposebi.“

Nas smo četvorica fratara u zajednici. Trojica Peruanaca i ja. Trojica smo svećenici i jedan je časni brat. I taj spoj četvorice ljudi različite životne dobi, a opet pripadnika iste vjere, istog reda, čini da svaka naša različitost bude svima na obogaćenje. Svaki od nas ima nešto što drugi nemaju i tako postajemo, u životu smislu bratske zajednice, obogaćeњe cijeloj našoj misijskoj zajednici.

? Duhovno pravilo kaže: molí i radi. Pater, koliko dnevno molite? Kako? Uz molitvu ide i šutnja. Ima li šutnje u misijama? Ima li misionar uopće vremena za šutnju?

! Sastavni je dio misijskog zvanja molitva. Smiono ću ustvrditi da misionari daleko više mole nego što bi molili drugi, koji možda nisu na takvim službama evangelizacije, jer je navješčivanje riječi neminovno povezano s molitvom. Naš dan započinje molitvom, kada u našoj samostanskoj kapelici zajedno molimo: pola sata u tišini meditirajući Božju riječ te zatim slijedi služba čitanja i jutarnja molitva. Ujutro nemamo toliko obveza te se više vremena posvećuje duhovnomu štivu i onomu što može Bogu uzdići čovjekov duh. Kasnije u danu, kada odlazimo u filijale, uvijek je u autu prisutna molitva: Duhu Svetomu, duhovne pjesme, Gospina krunica. Odlažeći u filijale, molimo za sve ljude koje ćemo ondje susresti: da budu sposobni otvoriti se Božjoj riječi, da dožive vjeru na jedan dublji način, novi način. Vraćajući se, molimo da sve ono što su ljudi čuli i doživjeli uzraste i urodi u životima tih ljudi velikim plodovima. Uz nas su u našem djelovanju prisutne i kontemplativne sestre klarise kapucinke koje molitveno prate svaku naše evangelizacijsko i pastoralno djelovanje. Ona braća koja ne idu u filijale i tog dana ostaju u samostanu, živo su uključena u molitvu Krunice, večernje molitve i slavljenje svete mise za uspjeh našeg poslanja i posvećenje svega onoga što jesmo i činimo.

Osobno utorkom vodim molitvene susrete Franjevačke mladeži i

nedavno smo započeli s Molitvenom zajednicom sv. Rite, na čije su susrete na poseban način pozvane žene koje nerijetko prolaze teške trenutke zlostavljanja ili bijede života. Svakog mjeseca imamo jedan dan koji nazivamo *pustinjom*. Tada svaki od nas fratara odlazi na jedno zabačeno, samotno mjesto, da bi mogao stvoriti svoju pustinju i cijeli dan prožeti molitvom, meditacijom i tišinom i tako rasti u duhu Božjem.

? Osjetite li kada samoću?

Smatram da to može biti jedno pitanje napasti. Zna se dogoditi da se zapitamo: „Pa, Bože, kamo si me to poslao? Na kraj svijeta gdje nemam nikoga svoga pokraj sebe?“ Ali u takvim trenutcima brzo dođe Gospodin i prosvijetili me, odaigna takve misli i da mi do znanja koliko sam potreban ondje gdje jesam. S vjerom čovjek može grliti i obuhvaćati čitav svijet. Ne postoje više granice koje nas u fizičkom smislu dijele, jer su i drage osobe i prijatelji i dobročinitelji i oni koji se preporučuju u molitve tako blizu, u srcu i pameti. I zapravo nema osjećaja samoće, jer vidimo da smo povezani i u duhovnom smislu i po tolikim darovima dobročinitelja, znanih i neznanih, koji nas nose u svojim molitvama i žrtvama, materijalnim prilozima.

? Koja je vaša osobna poruka za nas?

! U vrijeme krize prouzrokovane pandemijom pojedini prijatelji svećenici znali su mi reći: „Nemoj sada ništa tražiti od ljudi u Europi, jer ni oni sami nemaju.“ Ja sam vidio da to baš i nije istina, jer su nam se javljali mnogi novi dobročinitelji, a neka uobičajena poruka bila je ta da su se zatvoreni u kući žalili na mnoge stvari. No kad su vidjeli kako u pandemiji žive oni u misijskim područjima, posramili su se svojeg komoditeta, počeli Bogu zahvaljivati za sve ono što imaju, a čega prije nisu bili ni svjesni, te su svakako poželjeli poslati dar u misije za različite misijske potrebe.

Budimo Bogu zahvalni za dar života, dar vjere, dar obitelji, dar zdravlja, a u bolesti i za dar zdravstvenih djelatnika, za sve ono što je postalo rutina, a primjećujemo da nam nedostaje tek kad nam bude uskraćeno.

Piše o. Vatroslav Halambek, SJ

Da bi se mogla izraziti sva ljepota braka, valjalo bi biti pjesnik. A ipak stvarnost braka na neki način i ženu i muškarca pretvara u pjesnike. Ta se stvarnost drukčije i ne može živjeti nego pjesnički. O čemu je zapravo riječ? Riječ je o najuzvišenijoj stvarnosti koju kao ljudi možemo živjeti, jer nam je ta stvarnost dana da spoznamo na koje smo dostojanstvo pozvani u našem bivovanju i u našem ostvarivanju. Dobro znamo da se ne rađamo savršeni i da smo upućeni jedni na druge. A u biti smo darovani jedni drugima. Kako se razvijamo, postupno shvaćamo da smo i po svojoj fiziologiji dar drugima, kao što su i drugi dar nama. No pritom valja imati na umu da su ti drugi jednako osobe kao i ja te da su jednaka dostojansta i jednaka poštovanja vrijedni kao i ja. Svaki otklon od toga zapravo je opet potvrda da smo slabici i grješni, ali da nas i u tome prati Bog svojim svjetлом, svojom milo-

šću i svojom jakošću po sakramentima u Crkvi.

Nije stoga slučajno Papa sažeо svoju nakanu za ovaj mjesec tako da obuhvaća sve potrebne sastavnice našeg bića, u svim odnosima koje ima voditi ljubav. Na vjenčanjima, u zajednici vjernika, gotovo redovito se čita Pavlov *Himan Ljubavi* iz njegove *Prve poslanice Korinćanima*. Valja uočiti da Pavao ne daje definiciju ljubavi, nego učinke ljubavi, a to znači da govori o tome što ljubav čini i o onome što ljubav izbjegava da bi se mogla nazivati ljubavlju. No tu nam je na pomoći sv. Ivan, koji u svojoj prvoj poslaničici izričito dva puta definira ljubav u svoj punini i jednostavnosti: Bog je ljubav. Pa što je onda brak ako ne upravo ta ljubav kojom smo obilježeni po stvaranju kao Božja slika i koja se rascvjetava i donosi plodove u zajedništvu žene i muškarca? Zar je onda čudno da se Isus dao pozvati na svadbu u Kani? Kako Bog može nedostajati ondje gdje

se slavi ljubav? Kako da on sam ne sudjeluje u dvije radosti radujući se njihovoj sreći kako to samo on znade? A ako se i ljubav možda počinje razvodnjavati, zato je Marija da to uoči, pa nam je to poticaj da ju molimo za Isusovu intervenciju, da ne ponestane vinu punine Božje radosti u bračnoj ljubavi.

Dobro znamo da se sve to valja pripraviti i da mnoge stvari valja čuti od onih koji nam i o stvarnosti ljubavi mogu progovoriti, ne zabavljajući pritom i na odgovornosti koje ljubav sa sobom nosi. Dar kojim smo obdareni za život u braku doista ima rasti i izražavati se u mnogim okolnostima, lijepima i manje lijepima, jer napokon, Bog, koji je sama ljubav, ujedno je i neprestano darivanje. Crpiti svakodnevno i zajedno to svjetlo i snagu od Boga, uz pomoć sakramenata, kad se počinje pokazivati određeno sivilo i monotonost znači doista hoditi u ljubavi prema konačnom susretu s Ljubavlju.

Molimo za mlade koji se pripremaju za brak, da uz potporu kršćanske zajednice rastu u ljubavi, velikodušnosti, vjernosti i strpljivosti.

ETIOPIJA

Etiopija na rubu ponora

U Etiopiji se nalazi sjedište Afričke unije, zemlja je to u koju Kina mnogo ulaze, zemlja velegrada, nebodera, a posebno zemlja Nobelove nagrade za mir premijera Abiya Ahmeda – nagrade koja mu se dodijelila „za njegove napore u postizanju mira i međunarodne suradnje, a posebno za njegovu odlučnu inicijativu u rješavanju sukoba s Eritrejom“. Ipak, otkako je

izabran, Etiopija je zemlja u kojoj još uvijek nema mira.

Početak njegova mandata bio je meteorski. U prvi 100 dana okončao je 18-godišnji rat s Eritrejom, oslobođio tisuće političkih protivnika, liberalizirao medije i zajamčio slobodu govora, legalizirao razne oporbene skupine, koje su ranije bile zabranjene, poduzeo obilazak zemlje usredotočen na jedinstvo,

pomirenje i promjene. Međutim njegove reforme, ili možda nazadovanje protiv slobode, slomile su nešto važno u političkom i etničkom životu zemlje (npr., izbor da se obnovi koncept sveetiopskog državljanstva, da bi se prevladale etničke podjele uvedene saveznim ustavom iz 1993.).

Agencija „Fides“

GVATEMALA

Prema beatifikaciji mučenika iz Quichéa, „vjernih svjedoka Božjih“

Papa Franjo je 23. siječnja 2020. objavio dekrete kojima se priznaje mučeništvo trojice svećenika i sedmorice laika, među kojima i jednoga 12-godišnjaka, koji su ubijeni *in odium fidei* između 1980. i 1991. godine. Bili su vođeni ljubavlju prema Bogu i njihovoj najsiro-mašnijoj braći u razdoblju progona Crkve i nasilja nad cijelim stanovništvom. Njihova imena su, uza stotine drugih poznatih i nepoznatih svjedoka, svojom krvlju oplodila Gvatemalu.

Trojica svećenika bili su misionari Srca Isusova, svirođeni u Španjolskoj. Otac José Maria Gran Cirera došao je u Gvatemalu 1975. godine. Ubijen je 4. lipnja 1980., zajedno sa sakristanom i vjeroučiteljem Domingom del Barriom Batzom, koji je također beatificiran, i to dok su se vraćali iz pastoralnog posjeta nizu sela. Otac Faustino Villanueva Villanueva došao je u Gvatemalu 1959., gdje je obnašao pastoralne dužnosti u raznim župama Biskupije Quiché. Ubijen je 10. srpnja 1980. Otac Juan Alonso Fernandez bio je u Gvatemali

od 1960., iste godine kad je zaređen. Osnovao je Župu Kraljice Sv. Marije u Lancetillou. Mučen je i ubijen 15. veljače 1981.

U njihovu društvo beatificirana su i sedmorica laika. Osim Dominga del Barrija Batza, oženjena muškarca ubijena u društvu oca Cirere, među njima je i Juan Barrera Méndez, star samo 12 godina, član Katoličke akcije; zatim Tomus Ramarez Caba, oženjen muškarac i sakristan; Nicolas Castro, vjeroučitelj i izvanredni djelitelj euharistije; Reyes Us Hernandez, oženjen muškarac, angažiran u različitim pastoralnim aktivnostima; Rosalo Benito, vjeroučitelj i pastoralni djelatnik; te Miguel Tiu Imul, oženjen muškarac, ravnatelj Katoličke akcije i vjeroučitelj.

U svojoj poruci od 21. ožujka 2021. biskupi Gvatemale podsjećaju da su „u povijesti Crkve, u različitim vremenima i okolnostima, muškarci i žene, vjerni učenici Gospodnjih, prolili svoju krv“. „Žrtvom svojih života zapečatili su najdublja uvjerenja koja su animirala njihove živote: živjeti poput Isusa,

dati svoje živote za druge i sudjelovati u njihovoј sudsibini, sudsibini progona i smrti.“

U novijoj povijesti Gvatemale, 2017., proglašena su četvorica mučenika, koji su „tijekom godina građanskog oružanog sukoba prolili svoju krv jer su bili uvjereni da nema veće ljubavi nego dati svoj život za druge, osobito kad je Crkva inzistirala na obrani vrijednosti kraljevstva koje je navještao Gospodin Isus: braniti ljudsko dobro, poštovati život, socijalnu pravdu i braniti najslabije i najranjivije“.

„Sada“, nastavljaju biskupi u svojoj poruci, „Gospodin nam još jednom nudi prigodu da mu zahvalimo, jer ćemo 23. travnja ove godine svjedočiti beatifikaciji mučenika Biskupije Quiché.“ Biskupi u svojoj poruci podsjećaju da se u biskupiji o kojoj je riječ evangelizacija intenzivirala 1940-ih, uključivši mnoge muškarce i žene. Njihovi životi bili su obilježeni vjerom, milosrđem i molitvom, vjerom u uskrsnuće, koje im je dalo snagu da se suoči s patnjom i smrću.

„Njihovo svjedočanstvo i primjer pomažu nam utvrditi našu vjeru u Kristovo uskrsnuće i nudi nam prigodu da im odamo počast zato jer su dali živote za svoje neprijatelje. Sjećanje na njihove živote i njihova djela potvrđuje nadu da se mora umrijeti da bi se živjelo i da nema veće ljubavi nego dati svoj život za druge.“

Živote budućih blaženika karakteriziraju njihova djela, nastavljaju biskupi, jer su bili uvjereni da kršćanin ne može izgubiti interes za stvarnost u kojoj živi ili se zaključati u sebični individualizam, biti gluh na velike potrebe svojeg naroda i zajednice. Bili su promicatelji pravde, graditelji mira, općeg dobra, branitelji svake osobe i njezinih prava, propovjednici evanđelja i strastveni graditelji kraljevstva Božjega, s potpu-

nim pouzdanjem u Krista, što im je davalо snage da se suočе s kušnjama, po niženjima i klevetama.

„Dok razmišljamo o njima kao o mučenicima Crkve, iz naših srca izlazi pjesma

zahvalnosti i hvale“, zaključuje se u poruci. „Bлагословљена bila krv koju su prolila naša braća, jer su nam svojim svjedočanstvom pokazali što znači ljubiti Isusa Krista! Blago-

slovjeni bili mučenici našeg naroda, благословљена vjerom u Isusa Krista, jer su nam pokazali do koje mjere može ići predanost vjeroučitelja i misionara. Bog je bio velik s nama

jer su usred nekontrolirana nasilja tih strašnih godina zasjali svjetlo i nada, a danas se žanju plodovi vjernosti i svetosti njihovih svjedoka.“

Agencija „Fides“

SREDNJOAFRIČKA REPUBLIKA

Automobil misionara raznesen minom

Automobil Katoličke misije Niem raznesen je minom rano ujutro 5. svibnja 2021. „Čekamo da saznamo točne detalje tužne epizode“, rekao je „Fides“ biskup Miroslaw Gucwa, iz Biskupije Bouar, koji je odgovoran za misiju Družbe svećenika Presvetog Srca Isusova iz Betharroma. „Mogu potvrditi incident. Čini se da je barem jedna žrtva, ali teško je doći do tog područja telefonom, jer je vrlo izolirano“, kaže biskup Gucwa.

Prema lokalnim izvorima, pobunjenici iz Koalicije patriota za promjene (CPC) postavili su mine i improvizirane naprave duž ceste između Niema i Koloa, gdje je eksplodirao automobil misionara. CPC je pobunjenička koalicija nastala 17. prosinca 2020. spajanjem šest naoružanih skupina: četiri iz Seleke (prethodne pobunjeničke koalicije koja je zbacila bivšeg predsjednika

François Bozizéa 2013.) i dviju iz *antibalake*, generičkog naziva niza paravojska, izvorno stvorenih za borbu protiv Seleke.

Dok čeka da bude u mogućnosti pojasniti, novi ravnatelj Agencije „Fides“, monsinjor Dinh Anh Nhue Nguyen, izražava „svoju blizinu Crkvi Srednjoafričke Republike, a posebno misionarima koji su uključeni u tu tužnu episodu“.

Agencija „Fides“

VIJETNAM

Vjera u Krista tijekom služenja vojnog roka uz pomoć novih tehnologija

Technologija u službi vjere, i ne samo da bi se zadovoljile potrebe pandemije: to je iskustvo mnogih mlađih katolika u Vijetnamu, koji se, kad ih se pozove na služenje vojnog roka, nalaze u nemogućnosti 18 mjeseci živjeti redovitim duhovnim životom. Prema Agenciji „Fides“, iz lokalnih izvora, zahvaljujući sve većemu širenju interneta i tehnoloških dostignuća, katolici mogu sudjelovati u misi uživo ili pristupiti čitanju *Biblike*. To je potpora koja pomaže održati vjeru životom čak i u kontekstu daleko od Crkve, poput onoga koji čine vijetnamske oružane snage.

U Vijetnamu je vojna služba još uvijek obvezna i pogoda tisuće mlađih izme-

đu 18 i 25 godina svake godine. Početak vojnog roka obično se odvija početkom ožujka. Razdoblje aktivne službe vrijeme je posebna straha za katoličke obitelji. Tijekom 18 mjeseci provedenih u odori mlađi žive u vojarnicama daleko od naseljenih mjesta i crkava, s malo mogućnosti da mole i primaju sakramente, i tako proživljavaju dugo razdoblje udaljenosti od vjere. Osim toga mnogi katolički vojnici, vođeni željom da pronađu posao u oružanim snagama nakon obvezna vojnog roka, izjašnjavaju se kao nereligiozni zbog straha da će biti isključeni iz Komunističke partije. Kao rezultat toga, broj ka-

tolika koji ostaju čvrsti u vjeri u takvim teškim okolnosti vrlo je malen. U tom kontekstu pametni telefoni i internet predstavljaju valjanu duhovnu utjehu i sredstvo blizine sa zajednicom vjernika.

Iako je duhovni život pozvanih na vojnu službu u vijetnamskoj vojsci još uvijek nizak, vlada je ipak nedavno pokazala veću otvorenost, priznajući da je stekla mnoge novake po obnovljenoj suradnji s članovima različitih

vjerskih organizacija, uključujući mnoge mlade katolike koji se osjećaju pozvanima pridružiti se naporima nacije u izgradnji okruženja jedinstva, razvoja i mira.

Agencija „Fides“

DRINOVCI

Djelatnici OSA-e i civilizacija ljubavi

Svjedoci smo da se čovjek može zaraziti različitim bakterijama i virusima, ali ovime svjedočimo da se može zaraziti i virusom dobrih djela. Naime Slobodan Eljuga, iz Župe Drinovci, kod Gruda, koja je misijski veoma aktivna, o čemu smo već pisali u Radosnoj vijesti, sigurna je veza između svoje župe i Misiske središnjice u Sarajevu. Budući da radi u Sarajevu, župnik fra Josip i kapelan fra Velimir često ga zamole da donese misijske kasice pred advent i korizmu, kao i sve drugo što naruče iz Središnjice.

Ove je godine g. Eljuga tražio nekoliko misijskih kasica za sebe i svoje kolege, koji rade ni manje ni više nego

u OSA-i (Obavještajna sigurnosna agencija BiH). Tijekom svoje misijske akcije prikupili su 260 maraka (988 kn). Primot su važne dvije stvari. Prvo, da misijske kasice nisu vezane samo za djecu, niti su izričito vezane uz advent i korizmu. One su najbezbolniji i najefikasniji način prikupljanja pomoći, u koji se, kao što vidimo, mogu uključiti i odrasli i cijela obitelj. Druga stvar, tom misijskom akcijom djelatnici OSA-e pokazali su sasvim drugo lice – svoje ljudsko i vjerničko lice. Razbili su predrasude da oni, kao što se misli za policajce i za vojnike, imaju hladno i nemilosrdno srce te da su ljudi kojih se treba pribavljati i koje treba izbjegavati. Misije su čudo, što pokazuju i naši misionari, koji djelu-

ju usprkos svim opasnostima i poteškoćama, jer znaju da nitko i ništa ne može zamijeniti navještaj radosne vijesti i zahvalnost za učinjeno dobro. Čije srce zauzme evandeoska ljubav, ono može pjevati zajedno sa sv. Pavlom u hvalospjevu ljubavi: „Ljubav je velikodušna, dobrostiva je ljubav, ne zavidi, ljubav se ne hvasta, ne nadima se; nije nepristojna, ne traži svoje, nije razdražljiva, ne pamti zlo, ne raduje se nepravdi, a raduje istini; sve pokriva, sve vjeruje, sve mu se nada, sve podnosi. Ljubav nikad ne prestaje.“ Svojom akcijom i djelatnici OSA-a stvaraju civilizaciju ljubavi, o kojoj nam je tako često i lijepo govorio sveti papa Ivan Pavao II.

PMD BiH

ŽUPA BOĆE

Ustrajni u dobru

korizmena akcija asocirala na tu narodnu izreku? Nekoliko je razloga. Prvo, jer se radi o jednoj od najmalobrojnijih župa u dekanatu i u tom dijelu Bosanske Posavine. Drugo, vjernici te župe niti po duhovnome niti po materijalnom stanju ne stoje bolje od vjernika iz susjednih župa. No ipak svake godine, uz molitvu za misije, prikupljaju i materijalna sredstva za najpotrebitije u misijama. Tako su i u vremenu pandemije, kada mnogi štede i misle samo na sebe, prikupili 9000 maraka (34 000 kn). Vjernici ove župe

poslušali su glas pape Franje i svojeg župnika da je svaka krštena osoba odgovorna za stanje vjere u svijetu, za siromašne i za širenje vjere u svijetu. Svatko je na svoj način odgovoran i svatko na svoj način može pomoći u jačanju i širenju vjere. Budući da je vjera bez djela mrtva, kako nas upozorava sv. Jakov u svojoj poslanici, ukorak s molitvom ide i zalaganje za smanjivanje svake nepravde i siromaštva u svijetu. Nitko ne može reći da nema vremena i da ne može svaki dan izmoliti barem Zdravo Mariju na nakanu misija.

Crkva je „udovičnim novćicem“ nahraniла milijune gladnjih u svijetu. Sigurni smo da to čudo umnažanja kruhova može ponoviti i danas našim „udovičnim novćicem“, kako to čine i vjernici Župe Boće. Učenjem molitve i davanjem učimo ljubiti, a ljubav, jednostavno, nema granica, jer je Bog ljubav i jer je bezgraničan u svojoj ljubavi. Molimo da po zagovoru Blažene Djevice Marije ljubav nađe mjesto i u našim srcima, u srcima svih ljudi, a posebno onih napotrebitijih u našoj sredini i u misijskim zemljama. PMD BiH

Kad nam je župnik Župe Boće, kod Brčkoga, vlč. Filip Maršić donio dar koji su prikupili njegovi vjernici tijekom korizme ove godine, sjetili smo se izreke da ne daje onaj tko ima, nego onaj tko je naučio davati. Zbog čega nas je njihova

MOSTAR

Tradicionalni pravopričesnički dar za misije

U mostarskoj katedrali Marije Majke Crkve u nedjelju 2. svibnja 2021. na svetoj misi u 11 sati 75 djece primilo je sakrament prve svete pričesti. Svetu misu predslavio je župni vikar Davor Berezovski, a dakonirao je Branimir Bevanda, koji je pripremao djecu cijele godine na vjeronauku za taj svečani dan. Branimir Bevanda izrekao je i prigodnu propovijed, po-

vezavši misna čitanja i pravopričesnike te im poručio da Isus više nije njihov najdraži gost, nego da se s njima svakodnevno povezuju i sjedinjuju.

Ideja prikupljanja misijskog priloga za djecu u misijskim zemljama među pravopričesnicima naše župe nije nova, već je postala lijepa tradicija. Pravopričesnici se svakog došašća i korizme odluče za malo žrtve, zbog

potrebe svojih vršnjaka koji se nalaze na drugim kontinentima, a svoje djetinjstvo žive u lošim uvjetima, za razliku od naše djece, koja, hvala Bogu, imaju svega.

Tijekom župnog vjeronauka đakon je, prije podjele kasica, održao motivacijsku katehezu o misijama i važnosti međusobne solidarnosti u cijeloj Crkvi. Naglasio je da su već u

prvoj Crkvi kršćani sve skupljali i dijelili svakomu po potrebi. Nikomu ništa nije manjkalo! Nije bilo jaza između bogatih i siromašnih jer su svi imali dovoljno za svaki dan, pa nisu time bili opterećeni, nego im je stalo da navijestete Krista Uskrstog. Pitao ih je također kako se oni osjećaju kad im je nastava u ovo doba pandemije napola uskraćena te što mogu iz toga naučiti. Većina od njih je rekla da jedva čeka kad će ova bolest proći, da mogu normalno u svojim klupama svi sjediti i radosno se igrati na igralištu.

Kad su završili svoje priče i želje, vjeroučitelj je objasnio da ima i tužnijih dječjih priča, djece koja bi voljeli da imaju svoju školu, da mogu učiti i pisati.

Cilj misijskih kasica nije bio samo da se skupi što više novca, nego da djeca pomažu djeci te da imaju osjećaj kako podijeliti svoj džeparac s vršnjacima koji u misijskim krajevima čak umiru od gladi. Prvopričesnici će svojim prilogom tako postati dio jedne lijepе priče, koja ne smije nikada prestati u njihovu životu. (Prilikupljeno je 1000 maraka.)

Branimir Bevanda, đakon

Misijska prva pričest u Gornjem Labinu

Dvanaestero vjeroučenika Župe rođenja bl. Djevice Marije iz Gornjeg Labina primilo je u nedjelju 25. travnja sakrament prve pričesti. Ulazeći u crkvu, u procesiji su nosili misijske kutijice. U njih su tijekom župnih kateheza marljivo sakupljali priloge za siromašnu djecu u Africi, pa su ih na dan svoje prve pričesti prinijeli kao dar Isusu. Sakupili

su 1000 kn, koje su uplaćene na žiroračun Papinskih misijskih djela u RH. Prema epidemiološkim mjerama, uz prisustvo najbliže rodbine, prvopričesnici su radosno i dostojanstveno proslavili primanje Tijela Kristova. Neka im Isus bude najbolji prijatelj u njihovu odrastanju, a mi ih u tom nastojanju podržimo molitvom! (L. B.)

SPLIT

Maslinova grančica za misije

Svake godine tijekom korizme Split-sko-makarska nadbiskupija i njezin misijski ured organiziraju akciju Maslinova grančica za misije, koja je iz godine u godine sve više prepoznatljiva i učinkovita. Cilj je akcije prikupiti maslinove grančice s područja nadbiskupije te ih poslati u (nad)biskupije i župe u kojima ne uspijeva maslina, da bi ih vjernici, prema običaju, mogli blagosloviti na blagdan Cvjetnice u svojim župnim crkvama. Sav dobrovoljni novčani prilog od prikupljenih maslinovih grančica namijenjen je za pomoć misijama.

U suradnji s povjerenicima Varaždinske i Sisačke biskupije akcija je ove

godine uspješno provedena. Poslano je više od sto paketa, tj. više od trideset pet tisuća maslinovih grančica.

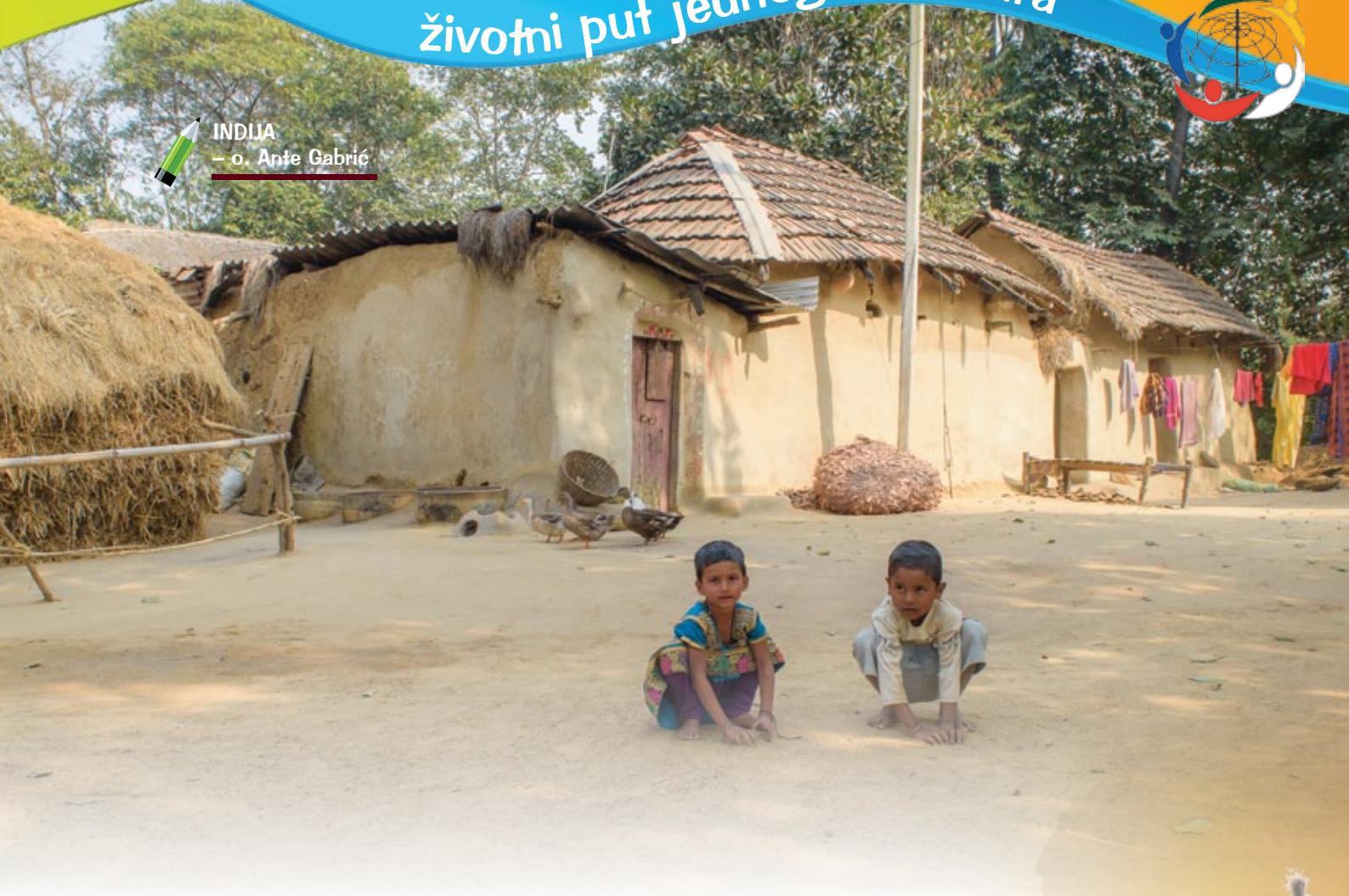
Misijski ured Splitsko-makarske nadbiskupije uputio je 14. svibnja 2021. pismenu zahvalu svim župama koje su sudjelovale u ovogodišnjoj korizmenoj akciji, a kojih je iz godine u godinu sve više, što iskreno raduje i čini djelovanje bogatijim i potpunijim. Također je zahvala upućena Hrvatskoj pošti u Splitu i tvrtki „Adria karton“ na doniranim paketima za slanje maslinovih grančica. I ovom prigodom Misijski ured zahvaljuje svim ljudima dobre volje na iskazanoj raspoloživosti i snazi zajedništva, uz poziv na osluškivanje misijskih potreba

i na odaziv na nove akcije, koje su jedna mala kap u misijskom djelovanju, ali itekako važna.

INDIJA
– o. Ante Gabrić

Došao je iz Piprekhalijskog patankalijskog ogranka rijeke Gangesa. Dobro se sjećam kao da je jučer bilo. Kleknuo je pred mne, dotaknuo se rukama mojih nogu i onda svoga čela te duboko sagnute glave čekao na blagoslov.
Sin je brojne obitelji. Radin i marljiv, od velike je pomoći bio svom starom ocu, koji ga je posebno volio. No druga braća bila su protiv njega. To ga je silno žalostilo i tjeralo gotovo u očaj. U takovim časovima drugima je izgledao lud, pa su mu već tada dali ime Pagla Šoši – Ludi Šoši, ime koje mu je ostalo do današnjeg dana.

Moj Šoši

P Bengalci misle da su zli duhovi uzrok ludosti, stoga njih valja istjerati, pa će onda sve biti u redu. A tjerati ih treba batinama i šibanjem. Kad je jednom Šoši bio, po njihovu mišljenju, u previše opasnou raspoloženju, oni se bacise na njega, svezaše ga za veliku palmu pokraj ribnjaka i stadoše po njemu lupati, da se za nekoliko časaka bijedni Šoši previjao kao crv pod udarcima bambusa i konopa. Oči su mu zamalo iskočile od boli. Za okrutne mučitelje to je bio znak da je zao duh već u očima, pa ga još samo odatle treba istjerati. Da mu pospješe bijeg, sasuše Šošiju čitavu šaku najluće indijske paprike u oči. Možete si zamisliti boli i jaukanje jednog Šošija.

Svjesni da su učinili bratsku dužnost prema Šošiju, rođaci ga ostavise svezana uz palmu, da mu se pod blagim uplivom punog mjeseca pamet povrati

u glavu. Strašnim naporom prekinuo je konop, a onda mu uspije da pregrize veze desne ruke. Strahovita bol u očima, koje su gorjele od prevelika žara paprike, davala mu je upravo nadljudsku snagu. Znao je da će posve oslijepiti ne stigne li na vrijeme do vode da si ispere oči. Veze s nogu nije mogao razrijesiti. Trzao se i vrtio na sve strane. U pomoć nije zvao, jer je bio siguran da će ga rođaci još čvršće svezati. Oči su mu gorjele. U strahovitoj boli trgnu se kao ranjeni tigar i debelo se uže na nogama prekinu. Poleti odmah prema vodi. Stigao je na vrijeme, no ipak na jedno oko može tek žmiriti. I što je najgore, strahovite boli i mučenje te noći poremetiše mu pamet.

Šoši je utekao od svojih i došao k misionaru, da se on za njega brine. Ovdje u Bošontiju postao je odmah domaći. Malo je luckast, no dobra je i plemenita srca, pun one lijepe pri-

prostosti i naivnosti, po kojoj se duša tako lako diže do najužeg prijateljstva sa Spasiteljevim Srcem.

Svatko sa Šošijem pravi pomalo komediju, ne iz zlobe i pakosti, već upravo zato što ga svi volimo. Osobito naš sluga Foni. Šoši je dobio par starih cipela oca Vizjaka. Bio je ponosan na njih. Svijetlile su se na veće blagdane i kad bi koji misionar došao u Bošonti. U predvečerje tih dana uzeo bi crno laštilo i dobro ih izglaancao. I to samo prednji dio. Na petama je bilo barem dvadeset naslaga razna bengalskog blata. Nego, muka je bila ujutro nači cipele, jer ih je Foni znao majstorski sakriti. Ali sve to Šošiju nije smetalо. On je morao svakog misionara pozdraviti i zamoliti njegov blagoslov...

Svake bi večeri pred našom kućom pjevalo. Iz sobe oca Vizjaka uzeo bi bubanj *khol*, omiljelo glazbalo Bengalaca, i pjevalo bi, sjedeći uz obalu malog ribnjaka, jedan, dva, pa i tri sata, gotovo neprekidno! Mada je sjedio na travi, na zmije nikada nije ni pomislio. Ne će one na njega, osobito dok pjeva misionaru. Da ste ga samo čuli s kakvim je oduševljenjem pjevalo! Na prvome mjestu bila je pjesma misionaru: „*Guru, tomar pronam kori.*“ – „Učitelju, pozdrav ti dajem. O, pruži, učitelju, lotosu-vu nogu da ti je tvoje dijete poljubi i vječnu ti pohvalu dade“ „*O guru,*

tomar pronam kori.“ – „O, učitelju, pozdrav ti dajem!“ čuo se ganutljiv Šošijev glas, pomiješan s udarcima bubnja. I tako se nizala jedna pjesma za drugom. Oko 11 sati otiašao bi u malu sobu pokraj đačke kuhićne, gdje je spavao. No nije mu bilo do spavanja, nego bi nastavio s pjevanjem i molitvom, potiho, da druge ne buni.

Baš sam se vraćao iz škole. Otišao sam po noći vidjeti djecu. Zaustavih se pred vratima malog sjemeništa, gdje je Šoši imao sobicu. Pjevalo je svojoj majci, i to tako nježno i ganutljivo da sam ostao ondje poslije ponoći.

„*O ma, tomar šontan gan kore.*“ – „*O, majko, tvoje dijete pjesmu ti pjeva. Ti si me, majko, kao maleno dijete rodila, odgojila, ljubila. O, majko, djetinjom te ljubavlju pozdravljam i pjesmu ti pjevam. Majko, nikada te zaboraviti neću. U srcu svome čuvat ću uspomenu svetu na tebe, majko. Sa svih strana svijet me progoni, ljubavi jedva nalazim, ali pomisao na te, majko, srce mi blaži. O, majko, pjesmu ti pjevam ljubavi djetinje. Kod Isusa sada stanuješ, moje mu molitve reci, budi mi i nadalje majka, obavij me ljubavlju svojom, o snehomoe, mata – o, ljubavi prepuna majko.*“

I Šoši je tako dugo, dugo pjevalo, dok sam ja na stepenicama spremi-

šta sjedio i gledao prema zvjezdanom nebnu. Noć je bila mirna, tisuće je treptavih zvijezda prekrivalo krasno bengalsko nebo. Listovi palma i banana su se lelujali. Gledao sam nebo, a misli su mi letjele daleko, daleko, preko gora i dola, k onoj, koju i ja ljubim, i za koju se molim, k majci...

Kad je završio s pjevanjem, dobro je Šoši nastavio s molitvom, već onako kako mu je dolazilo iz srca. „*O dojamoe Đišu!*“ – „*O, premilostivi Isuse, ja grješnik tebi se molim. O, koliko puta sam tebe ražalostio i uvrijedio, koliko puta rastužio tebe, o, Đišu. A ti si me ljubio i vječnom me nježnošću privijao na svoje Srce, o dojamoe, Đišu.* Tí nas sve voliš, a mi lutamo daleko od tebe po stazama grijeha, no ti nas ni onda ne ostavljaš, o, Đišu. Bit ću ti zahvalan do konca svoga života. Ti me primi kao malo dijete; ljubi me i nadalje, o dojamoe, Đišu.“ Nakon toga izmolio je Oče naš i Zdravo Marijo, dakako, na svoj način.

Ponoć je bila već prošla, kad sam otiašao na pohod Presvetom, a zatim u krevet. Šoši je još jednom prije počinka zapjevalo. U polusnu sam i dalje čuo njegovo pjevušenje: „*O ma, tomar šontan...*“ – „*O majko, dijete tvoje pjesmu ti pjeva, tebe ljubi, o majko...*“ Lako ćete pogoditi o komu sam te noći sanjao!

Maria Rosa Zorza rođena je u Paloscu, u pokrajini Bergamo, u Biskupiji Brescia, 9. listopada 1943. Bila je najmlađa od sedmoro djece Angela Zorze i Marije Merigo. Majka joj je umrla kad je imala dvije godine i za nju se brinula baka s očeve strane, Faustina. Kad je Maria Rosa imala sedam godina, obitelj joj se preselila u Bettolle di Cavenago, zbog posla njezina oca, poljoprivrednog stručnjaka. Osim što je bio neumoran radnik, njezin otac Angelo bio je i vrlo religiozan: svake večeri okupljao je cijelu obitelj na molitvu Krunice. Maria Rosa odrastajući je pohađala oratorij i Župu Cavernago. U crkvi, gdje je često voljela zastati, Gospodin ju je – po njezinim riječima – počeo privlačiti. Kad joj je bilo sedamnaest godina, s ocem i obitelji vratila se u Palosco, u zaseok Torre de Passeri, gdje je osim obavljanja kućnih poslova počela raditi i u tvornici ručka za kišobrane u Telgateu, da bi i sama pridonijela potrebama obitelji. U povodu 25. obljetnice zavjeta, sestra Vitarosa reći će skupini mladih: „Osjećala sam da je život dar od Boga, da je sve što nas okružuje učinjeno s ljubavlju i da je svaka osoba znak Božje ljubavi. Shvatila sam da Gospodin ima poseban plan za svaku osobu, a zadatak je svakoga od nas upoznati taj plan i provesti ga u djelo, u skladu s darovima kojima smo ispunjeni.“ Čekajući da taj Gospodinov plan bolje razumije, počela je izlaziti s Giuseppeom, mladićem iz grada. Njihova veza trajala je dvije godine, no oboje su se često pitali želi li ih Bog doista zajedno. Na kraju je Giuseppe ušao u samostan, dok je Maria Rosa krenula u potragu za kongregacijom koja bi joj odgovarala.

S. Vitarosa Zorza, redovnica Družbe sestara siromaha iz Bergama (poverelle), misionarka u Kongu (Bergamo, 9. listopada 1943. Kikwit, 28. svibnja 1995.)

Susrela je Sestre siromaha Palazzo-lova instituta, družbe koju je osnovao sveti Ljudevit Marija Palazzolo. Da bi saznala više o redovničkom načinu života i u isto vrijeme stekla radno iskustvo, otisla je najprije raditi u psihi-jatrijsku bolnicu „Bizozzero“ u Varèseu, gdje su redovnice bile prisutne.

Kad je shvatila da je njezino mjesto uza siromašne i bolesne, službeno je ušla u Družbu sestara siromaha, zvanih poverelle. Bilo je to 1. rujna 1966. Maria Rosa još nije imala 23 godine. Privremene zavjete položila je 25. ožujka 1969. u kapelici matične kuće u Bergamu, a za svoje redovničko ime izabrala je Vitarosa. Poslana je zatim u Milano, nastaviti svoje školovanje za medicinsku sestruru. Svojoj susestri Teresini Mazzi napisala je: „Želim postati medicinska sestra po svaku cijenu, otići u misiju i liječiti bolesnu djecu.“

Tri puta je pisala molbu vrhovnoj majci da joj izradi svoju spremnost za misije i konačno je 1981. godine njezina molba bila prihvaćena. Ponovno je morala studirati, taj put o tropskim bolestima, i učiti francuski. I konačno, 20. listopada 1982. došla je u Kikwit, u Congo, da bi radila u državnoj bolnici.

U svojim pismima vrhovnoj glavarici često je pisala o strahotama i o bolesnima koje im donose u bolnici, o svojoj zabrinutosti za budućnost zemlje u kojoj vladaju siromaštvo, nepravda, nasilje i međusobni ratovi. Tri puta tjedno išla je u zatvor noseći zatvorenicima hranu i provodila vrijeme s njima u razgovorima. Brinula se za mentalno oboljele te za najveće kriminalce. Godine 1991. s. Vitarosa dolazi raditi u predgrađe glavnog grada Kinshase.

U travnju 1995. zdravstveni djelatnici u Kikwitu, koji su operirali jednog bolesnika dva tjedna prije, iznenada su umrli. Među njima su bile i dvije sestre siromaha, s. Floralba i s. Clarange-la. Dva dana poslije stigla je dijagnoza: virus ebola. Počela je velika epidemija

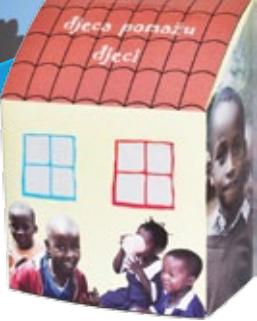
te strašno zarazne i smrtonosne bolesti. Ubrzo nakon smrti dviju sestara umire i s. Dinarosa, a potom u s. Annelvira, provincijska glavarica afričke provincije, koja ih je posjetila.

Prvih dana svibnja 1995. s. Vitarosa krenula je iz Kinshase prema Kikwitu, donoseći sa sobom različite lijekove. Onima koji su ju pitali boji li se otici onamo, odgovarala je: „Zašto bih se bojala? Druge su sestre ondje, zašto i ja ne bih bila s njima? Trebaju me.“ I otisla je k njima s pjesmom na usnama, na jeziku lingala: „Ako nas Isus Krist pozove u Crkvu, prihvativmo ga služiti mu od sveg srca.“

Odmah nakon što je došla u Kikwit, stavila se u službu zajednice, no ubrzo se i sama zarazila te je morala u izolaciju. 19. svibnja poslijepodne, zajedno sa sestrom Annelvirom, primila je bolesničko pomazanje. U početku njezino zdravstveno stanje nije bilo alarmantno, ali u danima koji su slijedili postajalo je sve gore i gore. Nakon što je sestra Annelvira umrla 23. svibnja, s. Vitarosa rekla je liječniku: „Sad je na mene red.“ Umrla je u noći 28. svibnja 1995. Bila je posljednja od šest časnih sestara koje su umrle od smrtonosnog virusa. Izgubila je život služeći nesebično bolesnima i umirućima.

Priča o smrti šestero časnih sestara ubrzo se proširila zahvaljujući televiziji, radiju i novinama.

Družba sestara siromaha nakon svega zatražila je od biskupa Kikwita da pokrene kauzu za beatifikaciju sestara. Biskupijski proces započeo je u Kikwitu 28. travnja 2013., a završio 23. veljače 2014. Nakon procesa koji se nastavio u Rimu, papa Franjo je 20. veljače 2021. odobrio objavljivanje uredaba koje se odnose na herojske vrline sestre Floralbe, sestre Clarangele i sestre Dinarose, a 17. ožujka 2021. odobrio je objavljivanje i onih koji se odnose na sestru Vitarosu, sestru Annelviru i sestru Daniangelu.

ZA MISIJE I MISI-ONARE

Slavko Mandić 400 KM * Uposlenici OSA BiH 260 KM * N. N. 300 KM * Elizabeta Raguž 100 KM * Župa sv. Jure, Vir 1.170 KM + 55 eur + 140 kn * N. N., Sarajevo 200 KM * B. i M. 100 KM * Župa Klobuk 26 KM * Anto (Franjo) Jurić 30 KM * Pizzeria „Don Andjelo“ 100 KM * Hrvatski Katolički zbor MI, Trogir 4000 kn • Ante Matković 50 kn • Zdenka Podhraški-Relja 20 kn • Ivanka Božičević 100 kn • Ana Živković 200 kn • Župa Presvetog Trojstva, Čepin 3000 kn • Marina Pahljina 3500 kn • Karla Baričević 200 kn • Slavka Pelivanović 200 kn • Iva Vukas 30 kn • Sestre Klarić, Split 1000 kn • Ljiljana Benčak 200 kn • N. N. 148 kn • Nikola Tomkić 250 kn • Eneo Blažina 1000 kn • Dora Ugrin 50 kn • Slavica Baraćevac 400 kn • Sanela Kučar 100 kn • Tomislav Skroza 200 kn • Stjepan Vuzem 100 kn • Dubravka Trgovec 50 kn • Zjona Zubčić 50 kn • Mírjana i Vjeran Ivošević 15 EUR • Ivana Josipović 100 kn • Nikolina Novina 200 kn • Gordana Radošević 50 kn • Zoran Arapović 200 kn • Slaven Plasaj 100 kn • Kata Zubak 50 kn • Midhad Huskić 50 kn • Siniša Horvat 1000 kn • Milena Zaninović 50 kn • Branka Maslać 200 kn • Ana Filipović 310 kn • Zlatica Borojević 600 kn • N. N. 206 kn • Danijel Krizmanić 200 kn • Zlatko Savin 70 kn • Dušanka Tadić 200 kn • Ante Sabljić 200 kn • Ivica Bradarac 150 kn • Župa Presvetog Trojstva, Krapinske Toplice 200 kn + 100 kn + 70 kn • Sestre Benediktinke, Rab 100 kn

ZA GLADNE, BOLESNE, GUBAVE I NAJPOTREBITIJE:

Iz župe sv. Ante Padovanskog, Boće: Sa sprovoda pok. Ivana Ikić 1.560 KM, Željko i Željka Filipović 100 eur, Marko i Manda Červezović 100 eur, Josip i Mihaela Brkić 150 KM, Marta Brkić 100 KM, Nino i Ivica Lukić 100 eur, Čedomir i Marija Lukić 100 eur, Pero i Kaja Radošević 100 eur, Marijan i Luca Blažević 100 KM, Marko i Manda Ivić 50 eur, Dragica Filipović 100 KM, Rafo i Ljilja Lukić 50 eur, Mara Klarić 30 KM, Emanuel Lukić 100 eur, Franjo i Ana Radošević 100 eur, Dragica Ikić 100 eur, Ivo Grgić 50 KM, Marija i Ivka Blažević 50 eur, Egon Blažević 50 eur, Andreas Blažević 50 eur, Mario Blažević 50 eur, Nino Lukić 150 KM, Mara Senjić 50 eur, Anto i Dragica Pejić 50 eur, Jozo i Manda Tunjić 200 eur, Marko i Janja Mićanović 30 KM, Janja Mićanović 10 KM, v.lč. Filip Maršić 206 KM, misijske kasice 3.776

KM * Kristina Mandić 50 KM * Josip Kordić 100 kn • Vera Čargonja 300 kn • Veronika Radić 500 kn • Josip Srđarović 50 kn • N. N. 148 kn • Blažko Kivić 200 kn

* Sandra Španić 200 kn • Ante Ljevar 200 kn • Antonija Došlić 200 kn • Davor Cindrić 680 kn • Josip Šala 200 kn • Tomislav Skroza 200 kn • Marića Vrtarić 50 kn • Branko Dragojević 350 kn • Zlatko Glavaš 500 kn • Melita Gregorović 200 kn • Davorka Šimanović 200 kn • Pero Petanjak 100 kn • Gordana Radošević 50 kn • Matica Balog 500 kn • Sandro Jakopčević 100 kn • Josip Kordić 100 kn • Zdenka Sever 150 kn • Željka Vodopija 200 kn • Župa sv. Jurja mučenika, Gornja Drenova 600 kn • N.N. 200 kn • Antal Balog 20 kn • N. N. 206 kn • Zdravko Ruk 1000 kn • Zlatko Savin 70 kn • Silvana Knežević 1000 kn • Ante Sabljić 200 kn • Veronika Radić 500 kn • Dubravko Dujmić 100 kn • Jadranka Bačić-Katinic 100 kn • Marinko Hudolin 200 kn • Nada Alfrev 100 kn • Marinko Hudolin 200 kn

SV. DJETINJSTVO – ZA DJECU

U MISIJAMA – MISIJSKE KUTIJICE:

Korizmena akcija župe sv. Mihovila Arkanđela, Drinovci 2.050 KM + 1.300 kn + 100 eur * Dinko Rogulj 200 kn • Vesna Varga 273.53 kn • Dinko Rogulj 200 kn • Božica Pratnemer 50 kn • Igor Končurat 100 kn • Marija Galić 50 kn • Marija Cerčić 500 kn • Marija Nikolić 70 kn • Darinka Gatarac 65 kn

DJELO SV. PETRA – ZA ŠKOLOVANJE SVEĆENIKA U MISIJAMA:

Umirovljeni svećenici Svećeničkog doma, Mostar 1.050 KM + 150 eur * Ivana Čilić 20 KM * Matija Knežević 200 EUR • Župa sv. Mihovila arkandela, Murter 6400 kn • Stjepan Harča 245 kn • Stjepan Harča 350 kn • Stjepan Harča 550 kn • N. N. 148 kn + 206 kn • Josipa Skračić 500 kn • N. N. 1000 kn • Dušanka Tadić 200 kn

ZA GLADNU I BOLESNU DJECU:

Frano Radovac 50 KM * Irena Šimić 30 KM * Nada Rupčić 50 KM * Josip Rajčić 40 kn • Goran Šipek 50 kn • Vesna Hećimović 150 kn • Mario Vazgeč 500 kn • Blagoje Kordić 100 kn • Bernard Đurić 400 kn • Ante Sabljić 200 kn

ZA ŠKOLOVANJE DJECE U MISIJAMA:

Anda Mihaljević 100 KM * Ivanka Doko 25 KM * Komping d.o.o., Vitez 50 KM * Ruža Turk 50 kn • Nada Vuković 50 kn • Josip Čović 70 kn • Anda Svoboda 50 kn • Danica Kristić 100 kn • Ivanka Boras 200 kn • Zrinka Dragić 100 kn • Siniša Jurić 100 kn • Dario Maradin 100 kn • Veronika Valičević 50 kn • Tomislav Skroza 200

kn • Berislav Drakulić 100 kn • Magda Vlahović 70 kn • Župa sv. Petra i Pavla apostola, Petrijanec 320 EUR • Jasminka Jug 100 kn • Zrinka Čale 200 kn • J. Zrno 30 kn • Antonieta Težak 50 kn • Mihael Popinjač 100 kn • Anica Keškić 150.58 kn • Stevo Horvat 100 kn • Danica Humek 20 kn • Ante Sabljić 150 kn • Josip Čović 70 kn • Don Tomislav Dubinko 600 kn

ZA BUNARE U MISIJSKIM ZEMLJAMA:

Josip Munivrana 10 kn + 15 kn + 12 kn • Ana Poljak 100 kn • Željko Mršić 200 kn • Sandro Jakopčević 75 kn • Dragan Matijević 110 kn • Dragan Matijević 210 kn • Pero Petanjak 50 kn • Slavica Pandža 100 kn • Zrinka Studen 50 kn

ZA AKCIJU PROTIV KORONAVIRUSA

U MISIJAMA:

Kristijan Cvanciger 100 kn • Ana Viđušin 100 kn • Mara Perić 70 kn • Kristijan Cvanciger 300 kn • Zvonko Ivančan 100 kn • Sandro Jakopčević 100 kn • Ivana Bakotić 100 k

ZA MISIJE I GLADNE U DR KONGU:

N. N. Banja Luka 30 KM + 10 eur * Vesna Mohorovičić 40 kn • Nikola Horvat 100 kn • Dario Časar 150 kn • Božo Lončar 100 kn • Marija Vuković 100 kn • Mladen Crnković 100 kn • Stipe Čizmić 50 kn • Lidija Petrač 70 kn • Marija Daniela Krsnić 1000 kn • Tomislav Skroza 200 kn • Marusja Jurista 100 EUR • Blažko Kivić 200 kn • Specijalistička ginekološka ordinacija dr. Biljana Tabak 100 kn • D. Delić 120 kn • Kata Sabelja 100 kn

ZA MISIJE I GLADNE U TANZANIJI:

Borislava Kamšigovska-Šarić 5 KM * Ivan Šarić 10 KM * Mara Jurić 70 KM * Robert Skejić 150 kn • Martina Tašlak 50 kn • Maruša Jurista 100 EUR • Anita Mikec 100 kn • Marina Spajić Brekalo 50 kn • Željka Šegudović 90 kn • Ivo Hrga 50 kn • Ana Pavković 50 kn • Mira Bakula 50 EUR • Marijana Vilić 50 kn • Martina Oravec 120 kn • Tihana Martinović 20 kn • Zrinka Kelava 50 kn • Josip Spajić 50 kn • A. Rimac 100 kn • Eva Damjanović 100 kn • Mirna Ivanić 10 kn • Marija Zečić 50 kn • Tatjana Tolj 30 kn • Snježana Mikec 100 kn • Veronika Škegro 50 kn • Martina Pavelić Kačarik 30 kn • Marija Miloš 20 kn • Anja Zorić 100 kn • Pamela Banovac 50 kn

ZA MISIJE I GLADNE U BENINU:

Matija Knežević 100 EUR • Ljiljana Lukač 100 kn • Kristina Jurković 200 kn • Dubravka Pavišić 50 kn • Apriori d.o.o. 750 kn • Ana Mrgan 100 kn •

